

saken för att fjärdingsmännen måtte mera samvetsgrant än som hittills skett efterhålla vederbörande i sina resp. socknar.

Upprop!

Till naturvänner i Skåne!

Då det — särskildt ur naturskyddssynpunkt — vore angeläget att snarast möjligt få till stånd en förteckning öfver de *äldsta nu växande träden* i Skåne, tillåter jag mig härmed vördsamt rikta en anhållan till allmänheten om bistånd med insändande af uppgifter om dylika träd. Af vikt vore härvid att de olika trädslagen beaktades hvar för sig och att uppgifter lämnades om de till såväl stammarnas omfång som trädens höjd mest ansenliga exemplaren af hvarje trädslag. Icke minst önskvärdt vore att så noggranna meddelanden som möjligt erhöles angående provinsens ännu kvarvarande åldriga ekar, hvarvid stammarnas omfång vid brösthöjd, trädens höjd, växtplats, m. m., torde uppgifvas. I de fall, där en fotografi af träden kan åtfölja meddelandet, vore detta så mycket mera värdefullt.

Odlingarnas ständigt fortgående utveckling har som bekant medfört bl. a. att *storken* i vår provins blifvit en alltmera sällsynt gäst. En något så när uttömmande uppgift om antalet i Skåne befintliga storkbon skulle vara af stort intresse, icke minst för framtiden. Och då hvarje sådant bo torde vara i bygderna känt, vågar jag anhålla om benägen uppgift å under 1914 befintliga storkbon, till hvilken uppgift lämpligen bör fogas meddelanden om i huru många år hvarje bo varit af storkar begagnadt, huru många ungar, som hvarje år i resp. bo utkläckts och nått utveckling, o. s. v. Om till denna »mantalskrifning» af Skånes storkar i något fall fotografi af bona kan lämnas, vore det så mycket bättre.

Slutligen tillåter jag mig anhålla om benäget bistånd med insamlande af uppgifter om ännu i Skåne — under 1914 — befintliga bon tillhörande den *svarta storken*. Hans antal i provinsen torde visserligen vara mycket ringa och likaledes vara stadt i aftagande, hvilket dock icke minskar intresset för att erfaras, i hvilken omfattning han under ett visst år — nu 1914 — besökte provinsen.

Jag vågar rikta en varm vädjan till naturvänner i Skåne att tillmötesgå med sålunda önskad uppgifter, om hvilka jag sedan ämnar lämna allmänheten samlade meddelanden i Skånes naturskyddsförenings årsskrift.

Samtliga meddelanden torde sändas under min adress: *Lund*.

Vördsamt
Waldemar Bülow.

Frågor och svar.

Svar till *Mångårig prenumerant*.

Enl. jaktstadgan af 12 mars 1890 var jakten å hare i hela riket med undantag af Norrbottens och Västerbottens län tillåten f. o. m. 16 aug. t. o. m. 14 februari. *Red.*

NOTISER

Hundutställning i Stockholm 1915.

Svenska Kennelklubben anordnar 28—30 maj å sedvanlig plats invid Stallmästaregården sin 14:e hundutställning, skandinavisk. Anmälningarna måste denna gång nödvändigt vara inne före 1 maj, hvarefter styrelsen sammanträder för att afgöra, om ett tillräckligt antal hundar blifvit anmäldt och förhållandena i öfrigt lämpa sig för att afhålla hundutställning. Skulle utställningen inhiberas, återbetalas erlagda anmälningsavgifter. Anmälningsblanketter rekvideras hos klubbens sekreterare, jägmästare Hugo Samzelius, adress Fredrikshofsgatan 2, Stockholm Ö. Dj.

En hundutställning i Amerika.

En medlem af Norska Kennelklubben lämnar i det nyligen utkomna första nr för innevarande år en beskrifning på en hundutställning i Amerika. — Ur densamma taga vi oss friheten af följande.

»Man blir något förvånad, när man erfar, att utställningen ägde rum i Waldorf-Astoria-hotellens stora danssal, i hvilken inlagts en slags tribun omkr. 2 fot hög och öfverdragen med ett rödt täcke. Denna tribun var indelad i 3 domareringar och omkring dem två rader stolar för åskådarna.

I angränsande rum bodde hundarna i Spratts hundboxar och i hörnet var inrättadt ett »motionsrum» omgivet af staket och med golfvet rikligt belägd med sågspån, som alltjämt ombyttes.

Utanför detta rum och domareringarna tillåtos hundarna icke gå på golfven utan buros till och från boxarna.

Åskådarna utgjordes dels af juvelprydda damer, dels af herrar hundhandlare, hvilkas boxar genast kändes igen på pråliga skyltar m. m. Äfven hade dessa herrar låtit pryda boxarna med de sidenband (de vanligaste prisen) deras hundar förut eröfrat.

En flock vildgäss syntes redan den 20 februari öfver Lund styra färden mot norr. Det är ovanligt tidigt på året.

Mesarna på fågelbordet. På en liten, utanför fönstret fastsatt, träskifva brukar jag årligen vintertid utlägga

mat åt mesarna, och mina vanliga vintergäster äro talgoxen, entitan, nötväcken samt några finkar.

I år har endast en entita varit framme och stillat sin hunger, blyg och försagd midt bland de flaxande och stridslystna talgoxarna.

Männe det på andra platser iakttagits, att entitorna (*Parus palustris*) »lyst med sin frånvaro»? *Fågelvän.*

Fasanens vintermatsedel. En fasanhöna, som blef slagen af hök i östra Västmanland, fanns vid upphittandet hafva kräfvan full af enbär. Det vill synas som enbären skulle blifva ett värdefullt tillskott till fasanens vintermatsedel i trakter med god tillgång på enbuskar.

Rapphönsen i Västmanland. Då några intresserade jägare i slutet af februari företogo en resa i östra Västmanland, kunde de på en vägsträcka af 1 $\frac{3}{4}$ mil från släden räkna 14 rapphönsullar och 2 fasaner.

Rapphönsstammen är sålunda god i dessa trakter.

En dvärgmås (*Larus minutus*) och en tornuggla (*Hybris flammea*) ha denna vinter skjutits i Ystadstrakten. Den förra arten tillhör östra och mellersta Europa samt det tempererade Asien. Här förut skjutits på ett par ställen i Sverige.

Den senare arten var på 70- och 80-talet rätt vanlig på flera trakter i södra Skåne, där hon äfven häckade. På den tiden var det ett allmänt bruk på landsbygden att uppspika ugglor och andra roffåglar på gaflar och portar och då tornugglan alltid valde sin boning i kyrktorn eller lador och ej byggde i skogarna som de andra roffåglarna, var hon lätt att utrota. Numera är hon ytterst sällsynt.

Båda exemplaren äro inlämnade till konservator Sjögren i Tomelilla för uppstoppning. Önskligt vore om jägare insände fåglar, som de ej kände eller kunde finna namnen på, till någon konservator som är fullt hemma i fågelarterna. Många ovanliga exemplar kunde då komma skolor och muséer till nytta samt som prydnad i jägares samlingar.

J. A. S—n.

Dödade älgar 1914. Enl. fr. K. Domänstyrelsen till Sv. Jägareförbundet lämnad uppgift nedlades under 1914 2,457 älgar under tillåten jakttid, däraf 1,177 tjurar, 1,037 kor, 194 kalvar samt 49 af icke angifvet kön. Under motsvarande tid 1913 nedlades 2,848, 1912 2,645, 1911 2,653, 1910 2,517, 1909 2,733 och 1908 2,147. Något utskjutande af stammen, som motståndarna mot de förändrade älgjaktstiderna ville hålla före skulle blifva följden af den sena jaktiden, kan man således åtminstone ännu icke påvisa.